

Bernal, 22 de juliol de 1994

Estimat Joaquim,

la teva carta de l'u del corrent ha estat la que ha estrenat la Casella de Correus 103, de Bernal! Gairebé l'has ensopegada, en creure que han dissolt el servei de carters en aquest país. Resulta que, arran de la privatització del correu i de la necessitat d'acollir-se a una llei de jubilació, abans de passar a un sistema de jubilació privada, la majoria dels carters amb anys d'ofici a l'esquena han desaparegut dels carrers de Bernal --i de la resta de les poblacions argentines--, i han començat a proliferar uns noiets, que deuen cobrar quatre rals i que no estan disposats a passar freds i calors, a entomar pluges i pedregades, i que, als quatre dies d'estrenar-se en aquesta feina, pleguen. Això ha tingut com a conseqüència que moltes peces postals anessin a parar a la xala, perquè jo he deixat de rebre revistes --cosa que no m'havia passat mai en tants anys de servei de correus estatal--, cartes, etc. Aleshores, vaig pensar que no tenia més remei que, si més no, evitar que la correspondència meva passés perillosament per les mans d'aquests minyons, que, en tot cas, si s'ha de perdre, serà pels envitricolls de les vies internes de tota la colla de correus privats en què s'ha dividit l'antic Encotel. Prou que em dol haver de constrenyir l'ànsia amb què esperava l'arribada del carter cada matí! Em sembla que, en alguna carta, t'havia parlat d'aquest goig quotidià, de la calidesa amb què el rebia, quan em portava les teves cartes, els exemplars de les traduccions, els llibres, les revistes, la paperassa de l'AELC o del PEN... Doncs bé, ara, he de molestar-me a recórrer unes quantes travessies fins a l'estafeta de Bernal, treure una claueta de la butxaca,

Bernal, 22 de juliol de 1994.

Estimat Joaquim,

la teva carta de l'u del corrent ha estat la que ha estrenat la Casella de Correus 103, de Bernal. Gairebé l'has ensopegada, en creure que han dissolt el servei de carters en aquest país. Resulta que, arran de la privatització del correu i de la necessitat d'acollir-se a una llei de jubilació, abans de passar a un sistema de jubilació privada, la majoria dels carters amb anys d'ofici a l'esquena han desaparegut dels carrers de Bernal --i de la resta de les poblacions argentines--, i han començat a proliferar uns noiets, que deuen cobrar quatre rals i que no estan disposats a passar freds i calors, a entomar pluges i pedregades, i que, als quatre dies d'estrenar-se en aquesta feina, pleguen. Això ha tingut com a conseqüència que moltes peces postals anessin a parar a la xala, perquè jo he deixat de rebre revistes --cosa que no m'havia passat mai en tants anys de servei de correus estatal--, cartes, etc. Aleshores, vaig pensar que no tenia més remei que, si més no, evitar que la correspondència meva passés perillósament per les mans d'aquests minyons, que, en tot cas, si s'ha de perdre, serà pels envitricolls de les vies internes de tota la colla de correus privats en què s'ha dividit l'antic Encotel. Prou que em dol haver de constrenyir l'ànsia amb què esperava l'arribada del carter cada mati! Em sembla que, en alguna carta, t'havia parlat d'aquest goig quotidià, de la calidesa amb què el rebia, quan em portava les teves cartes, els exemplars de les traduccions, els llibres, les revistes, la paperassa de l'AELC o del PEN... Doncs bé, ara, he de molestar-me a recórrer unes quantes travessies fins a l'estafeta de Bernal, treure una claueta de la butxaca,

obrir el pany d'una porteta d'uns quinze centímetres quadrats i donar una ullada a l'interior de la casella..., i, oh, sorpresa!, avui hi ha un sobre, visca!, o no n'hi ha cap, quina desil·lusió! Ben mirat, no deixa de tenir també el seu encant; però hi manca aquella salutació que bescanviaves amb el carter, o el comentari sobre el temps o l'últim esdeveniment o la seva salut... La casella és muda, sorda i cega!

Home, això que m'expliques sobre la incompatibilitat de cobrar la jubilació i drets d'autor m'esgarrifa! Aquí també ho van voler instaurar, això, ja que totes les lleis laborals i etc. que miren d'aplicar aquí són copiades de les que van dictant a la Península. Però, és clar, en aquest cas, es van trobar que quan un senyor als seixanta-cinc anys cobra una jubilació de 150 dòlars i amb aquests diners no pot viure ni fins al dia 5 de cada mes, és natural que miri de guanyar-se el pa de cada dia pensant com si encara no hagués arribat a l'edat de retirar-se, i aleshores van dir que, qui volgués i pogués pensar, que ho fes, i llestos! El cas és que jo --no recordo si t'ho havia comentat-- ja he començat a cobrar la jubilació, que, per cert, no és la «mínima», i he iniciat el tràmit per cobrar el SOVI de l'Estat espanyol. Però ja veig que si verifiquen que cobro l'or dels editors catalans, em quedaré amb un pam de nas..., que ja no me n'hi falta gaire, per cert. De totes maneres, encara falta temps perquè el tràmit doni el seu fruit. Després de presentar uns papers a l'oficina de treball del Consolat, els vaig haver de presentar a la Seguretat Social argentina, que s'encarregaran d'enviar-la a la d'Espanya..., dins de vuit mesos, com a mínim! Després, caldrà esperar que els buròcrates de casa nostra facin el seu fet...

Felicita l'Albert Jané, de part meva, quan el vegis, pel premi Nacional de Premsa no diària!

Em parles de *Misteri de reina* com si hagués de saber de què va, però no és així. Que és un Ofèlia Dracs? Si me n'havies parlat, no me'n recordo. Potser va ser durant l'estada darrera, però és que tot va anar tan de pressa que ben bé em sembla que ho hagi somiat.

Des que he tornat, he acabat la *Scarlett*! Un totxo infernal, tu! Però, tanmateix, l'he anat fent com aquell qui fa llonganisses. Ara, la cosa s'ha posat més peluda, amb el Henry James que tinc entre mans. Això són figues d'un altre paner, amb frases llarguíssimes que, quan arribes al final, ja no saps com començaven, imatges molt complicades i estranyes, etc. Al calaix, hi tinc un llibre de Isak Dinesen (Karen Blixen), l'autora de *Out of Africa*, que en castellà es deia *Memorias de Africa* i la pel·lícula també (aquí és deia *Africa mia*), que es diu *Set contes gòtics*, per a Columna, i una novel·la policial de la Cua de Falla. Però, els de can Vicens Vives m'han ofert de traduir *Un conte de Nadal*, de Dickens, que és una cosa curta i que faré amb molt de gust, perquè va en una col·lecció per a les escoles, en la qual després de vacances sortirà *La perla* de John Steinbeck, que els vaig traduir jo i n'estan molt contents. També hi ha la possibilitat que m'ofereixin uns contes de Poe, i vaig haver de renunciar a fer *Dr. Jekyll i Mr. Hyde*, perquè la volien amb certa urgència. El que té de bo aquesta gent és que paguen més que ningú i, per postres, et fixen un royalty. Vol dir que, amb unes coses i altres, tinc feina fins als primers mesos de l'any vinent. Penso que Ed. B continuaran donant-me coses, si la col·lecció rutlla, i ja em va bé de fer aquesta mena de llibres

de consum, perquè ja començo a estar una mica cansat de trencar-me la clepsa amb els autors anglesos del segle passat, que, d'altra banda, no deu llegir ningú, o sigui, encara menys que no pas els altres llibres, com dius tu.

Regirant papers, m'he trobat uns formularis, que em va enviar fa més d'un any l'AELC, d'uns contractes de CEDRO, i que en aquell moment no vaig enviar i, després, no me'n vaig recordar més. Tu creus que té sentit que els enviï ara?

Es va fer el sopar d'homenatge al Tísner? Ha sortit la miscel·lània?

Tinc entès que l'Antoni Serra es va canviar de domicili. Que el tindries el nou? O potser el tindran a l'AELC, oi?

Jo sempre et pidolo una cosa o altra. M'interessa un llibre de la Margalida Pons que es diu *Blai Bonet: maneres del color*, que em sembla és de Pub. de l'Abadia. Sé que sóc un galtes, però tu en tens la culpa perquè no em vols cobrar mai el que et dec.

Ah, et volia comentar que, finalment, sembla que cuallarà una antiga idea i projecte que vam intentar d'engegar fa anys i que va avortar per culpa del cop dels militars. Resulta que l'any 91, devien venir a la ciutat de La Plata alguns membres del govern de les Illes i van fundar una «Càtedra libre del pensamiento i cultura catalanes», a la Universidad de La Plata i amb vinculació amb la Universitat de les Illes Balears, però des d'aleshores no s'hi ha fet res ni se n'ha ocupat ningú. Ara, per casualitat, una senyora argentina que ha viscut dinou o vint anys a Mallorca, on s'hi va casar amb un mallorquí i en va tenir un fill, ha tornat cap aquí i, amb la pruija que el seu noi no perdi la llengua que ha après a l'escola, etc., buscant buscant ha descobert aquesta càtedra i vol, juntament amb les autoritats de la universitat,

donar-li vida, per demostrar que, efectivament, existeix una cultura altra que l'espanyola i totes aquestes coses, que ella es veu que té força clares. De moment, doncs, nosaltres, els membres d'Obra Cultural Catalana, hi farem un cicle de conferències; després, hem de mirar que la Generalitat hi enviï un professor de català, que la Universitat de Barcelona propiciï un intercanvi de conferencistes, que..., en fi, el que calgui. Ja te n'aniré fent cinc cèntims.

Em dius a la carta que, em devien xiular les orelles, quan vau anar a sopar els de Cafè Central. Que és que en dèieu mal, de mi? Per cert que estic molt estranyat de no haver tingut cap més notícia dels Clapés. Suposo que deuen estar molt enfèinats...

Si trobes alguna nota als diaris sobre alguna traducció meva, no deixis d'enviar-me-la, eh?

I plego. Una forta abraçada i tingues cura de la calor i dels incendis, com nosaltres hem d'anar amb compte amb les bombes...